Sp. Tracts, Supplement to "S. H. League."

കത്തോലിക്കാ കുടുംബം

പുസ്തകം 18] [ലക്കം 8—9.

"യൗസേപ്പിന്റെ പക്കൽ പോകുവിൻ."

മാർച്ച്—ഏപ്രിൽ. 1944.

ഏപ്രിൽമാസത്തെ പ്രധാനദിവസങ്ങൾ:– 2. ഓശാന ഞായർ. 6. പെസഹാവ്യാഴം. 7. ദുഃഖവെള്ളി. 8. ദുഃഖശനി. 9. ഉയിർപ്പുഞായർ. 23. വി. ഗീവർഗീസ് സഹദാ. 25. വി. മർക്കോസ്. 30. വി. യൗസേപ്പുപിതാവിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥം.

മേയ് മാസത്തെ ദിവസങ്ങൾ:– 1. ഫിലിപ്പും ജെയിംസും അപ്പസ്തോലന്മാർ. 3. വി. കുരിശിന്റെ യോഹന്നാൻ. 5. അത്ഭുതവെള്ളി. 8. വി. മിഖായേൽ മാലാഖയുടെ പ്രത്യക്ഷം. 16. വി. യോഹന്നാൻ നെപ്പൊംസിയാൻ. 18. ന. ക. സത്ഗുരോഹണം. 26. വി. ഫിലിപ്പുനേരി. 28 പന്തക്കുസ്താ.

മാർച്ചുമാസത്തെ പൊതുനിയോഗം: തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിൽ വേദപ്രചാരതൈതന്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി.

മി. നിയോഗം:– വിവിധപ്രോട്ടസ്റ്റൻറു ഭയ്യൂ് ആഫ്രിക്കായിൽ പ്രചരണം ഉണ്ടാകുന്നതിന്.

ഏപ്രിൽമാസത്തെ പൊതുനിയോഗം: വിവാഹജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻപോകുന്ന യുവജനങ്ങൾ അതിന് ഉചിതമായവിധം ഒരുങ്ങുന്നതിനുവേണ്ടി.

മി. നിയോഗം:– പശ്ചിമാഫ്രിക്കായിൽ കത്തോലിക്കാമതത്തിനു പ്രചാരം ഉണ്ടാകുന്നതിനുവേണ്ടി.

"യേശുസ്തവം" (ഗാനം)

(പോൾ ജെ. ചാണ്ടി. തൃശ്ശൂർ)

("പരമസത്യദൈവമേ" എ. മ)

പരമ–യേശുനാഥനേ–എന്നിൽ–എന്നും വാഴണേ–പരമ–
രണ്ടുകള്ളന്മാർ മദ്ധ്യേ-മൂന്നാണികളിൽ തൂങ്ങി.
മാനവലോകമാകെ–പാവനമാക്കിയോനേ–യേശുനാഥനേ
എന്നിൽ– എന്നും പരമ–യേശു
'സത്യം ജയിക്കുമെന്ന'–നിത്യസത്യത്തെ മന്നിൽ,
പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിക്രൂശിൽ മൃത്യുവരിച്ചവനേ–യേശുനാഥനേ–എന്നിൽ–എന്നും വാഴണേ–പരമ—യേശു.

പ്രത്യേകശ്രദ്ധയ്ക്ക്.

പുളിങ്കുന്നു സെൻറ് ജോസഫ്സ് ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന സി. ഇ. സി. ശാഖയുടെ ജനറൽ കൗൺസിലർ കെ. ജെ. എമ്മാനുവേൽ കൈതാരം, ആഫ്രിക്കയിൽ മിഷ്യനുവേണ്ടി വൈദികപഠനത്തിനായി പോയിരിക്കുന്നു. മിഷ്യൻവേലയിൽ അഭിരുചിയുള്ള സി. ഇ. സി. അംഗങ്ങൾക്ക് ഇതൊരു ഉത്തേജനം നല്കുമെന്നാശിക്കുന്നു. ബ്രദർ എമ്മാനുവലിന്റെ ഉദ്ദേശം പൂർത്തിയാകുന്നതിനു സി. ഇ. സി. അംഗങ്ങളും ഉള്ളുഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നു് അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കത്തോലിക്കാ കുടുംബം.

പുസ്തകം 18. മാർച്ച്—ഏപ്രിൽ 1944. ലക്കം 8—9.

പ്രധാനദർശനങ്ങൾ
II ഭവ്യാഗ്രഹം.

"പണംകൂടാതെ മനുഷ്യന് ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല; ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ ദ്രവ്യാഗ്രഹം തലപ്പെട്ടദോഷങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണോ?" എന്നു് ഒരു പക്ഷേ, ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ, മനുഷ്യനു ധനത്തോടുള്ള അമിതമായ സ്നേഹത്തെ ആണു ദ്രവ്യാഗ്രഹംകൊണ്ടു നാം വിവക്ഷിക്കുന്നതു്.

മനുഷ്യനു് ആത്മാവുമാത്രമല്ല, ശരീരംകൂടിയുണ്ടു്. ശരീരത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനു മതിയായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ അവൻ കണ്ടുപിടിക്കണം. ഒരു കുടുംബത്തലവനെങ്കിൽ, കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ ജീവസന്ധാരണം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള കടമയും അയാൾക്കുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം ഓരോ മനുഷ്യനും ദൈവം നിർദ്ദേശിക്കുന്നപ്രകാരം, അവനവനു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ധനം ന്യായ്യമായ രീതിയിൽ സമ്പാദിക്കാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ, ഇതിനെല്ലാം ഒരതിരുണ്ടു്. മനുഷ്യന്റെ ഈലോകജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തു്? അവസാനമില്ലാത്തതും വിലതീരാത്തതുമായ ഒരു നിധിയെ—സച്ഛീയാനന്ദത്തെ—പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല ആ അന്ത്യം. ആ നിക്ഷേപത്തെ അന്വേഷിച്ചുപോകുന്ന പാന്ഥന്മാർ മാത്രമാകുന്നു നാം. എന്നാൽ, വഴിതെറാതെ സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ, സംഭവിക്കാവുന്ന അബദ്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചു മുൻകരുതലുണ്ടായിരിക്കണം. അതുമാത്രം പോരാ; യഥാർത്ഥനിധിയെ കൃത്രിമമോ അവാസ്തവമോ ആയ ഏതെങ്കിലും വസ്തുവുമായി തെറിദ്ധരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും സൂക്ഷിക്കണം; ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമായി പറയുന്നു എങ്കിൽ, മനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന ഭൗതികധനത്തിന്റെ മായാമയങ്ങളുടെ അടിയിൽപ്പെട്ടു്, അതിനെ തന്റെ സർവ്വസ്വവും ആയി കരുതുകയും, അതിന്റെ വർദ്ധനവിനായി തനിക്കു ദൈവത്തോടും തന്റെ അയൽക്കാരോടും തന്നോടുതന്നെയുമുള്ള കടമകളെപ്പോലും നിറവേറാതിരിക്കുകയും ചെയ്യരുതു്. അന്ത്യത്തെ പ്രാപിക്കുവാനുള്ള ഉപകരണം ചിലർക്കു് അന്ത്യമാണുപോലും! ഓ! എന്തൊരു വലിയ അബദ്ധം.

ഒരുവൻ ധനവാനും അപരൻ ദരിദ്രനുമായിരിക്കാം. ഈ രണ്ടുകൂട്ടരിലും ഒരുപോലെ ഈ ദുർഗ്ഗുണം കടന്നുകൂടാവുന്നതാണ്. ന്യായയുക്തമായവിധത്തിൽ വ്യയം ചെയ്യുന്നതിനും യജമാനൻ കായ്സ്ഥന്റെ കൈയിലെന്നപോലെ, ദൈവം ധനവാനെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ധനത്തെ തനിക്കും തന്റെ അയൽക്കാർക്കുംവേണ്ടി ചെലവുചെയ്യാതെ, അതിനെ ഒരുനേരമ്പോക്കിനും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും, അതിൽ തന്റെ സന്തോഷം മുഴുവൻ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമാക്കുന്ന ഒരുവന്റെ സ്ഥിതി എത്ര ശോചനീയം! മറേറ ദരിദ്രനോ എന്നാൽ അങ്ങിനെ ആക്ഷേപിക്കുവാൻ വകയില്ല. രണ്ടുകാശു അവന്റെ കൈയിൽ വരുന്നതു നല്ലനേരം നോക്കിയാണ്; എങ്കിലും രണ്ടുകാശിനുവേണ്ടി ഏതൊരു ഹീനപ്രവൃത്തിയും ചെയ്യുന്നതിനു മടിക്കാതിരിക്കുകയും, ധനം ഒന്നുമാത്രം തനിക്കുണ്ടായാൽ ജീവിതോദ്ദേശ്യം സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നും മറേറാരു വിചാരിച്ചുജീവിക്കുന്ന ദരിദ്രന്റെ അവസ്ഥയും ദ്രവ്യാഗ്രഹിയായ വന്റേതിൽനിന്ന് ഒട്ടും മെച്ചമല്ല. രണ്ടുപേരിലും വേരുന്നിയിരിക്കുന്ന ദോഷം ഒന്നുതന്നെ. അമിതമായ ദ്രവ്യാഗ്രഹം.

ദ്രവ്യാഗ്രഹം വർദ്ധിച്ച ഒരു മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയെ പരിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതു പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. സാധുക്കളുടെ തൊലുക്കങ്ങളിലും ബുദ്ധിമുട്ടുകളിലും അവനു യാതൊരനുകമ്പയുമില്ല. അവന്റെ ഹൃദയം പാറപോലെ കട്ടിയുള്ളതാകുന്നു. ഇതിനുദാഹരണം വേണമെങ്കിൽ നമുക്കു തരുന്നുണ്ട് ലൂക്കോസുകാരൻ വ്യക്തമായിത്തന്നെ. ആ ധനവാന്റെ പടിവാതിൽക്കൽ കിടന്നിരുന്ന ലാസർ, പട്ടികളെപ്പോലെ, ധനവാന്റെ മേശയിൽനിന്നു വീഴുന്ന അപ്പക്കഷണങ്ങൾകൊണ്ട് ഉപജീവിക്കുന്നതിനല്ലാതെ, കൂടുതൽ പരിഗണനക്കോ കരുണയ്ക്കോ പാത്രമായിട്ടു വേവിച്ചില്ല. ഭിക്ഷുക്കളും ഒരു ദ്രവ്യാഗ്രഹിയെ സമീപിക്കുന്നതു എങ്കിൽ, ശാപവർഷം പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ അവൻ ആട്ടി ഓടിക്കുന്നു. വല്ലപ്പോഴും സുബുദ്ധിതോന്നി എന്തെങ്കിലും കൊടുത്താൽ, അവൻ അനുഭവിക്കുന്ന മനോവേദനെ ചിന്തനീയമാണ്.

മനസ്സുമാധ്യമാണല്ലോ മനുഷ്യനു സാക്ഷാൽ ആനന്ദത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതു. ഇതിന്റെ കണികപോലും ദ്രവ്യാഗ്രഹിയായ ഒരു ധനവാനെ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതു ഒരു പരമാർത്ഥമാകുന്നു. ധനവർദ്ധനവിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ, അമിതമായ വിധത്തിൽ അവൻ ഉൽകണ്ഠയുള്ളവനായിത്തീരുന്നു. അന്യരുടെ വസ്തുക്കളെ ചതിയോ, വഞ്ചനയോ, കൈയ്ക്കോ മൂലം കരസ്ഥമാക്കാമെങ്കിൽ അ

വൻ ആതിനം മടിക്കുകയില്ല. അവന്റെ മനസ്സാക്ഷി റബറിനെയുല്യം ചുരുങ്ങുകയും നീളുകയും ചെയ്യും. വാക്കു പാലിക്കുകയെന്നതു വെറും കെട്ടുകഥപോലെ കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ പ്രയോഗത്തിൽ എന്താണെന്ന് അവൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു എങ്കിൽ, ബുദ്ധിയുടെ പ്രബോധനങ്ങളനുസരിച്ചു ജീവിതം നയിക്കുന്നതു്, പണത്തോടുള്ള അനാശാസ്യമായ ബന്ധത്താൽ അയാൾക്കു് അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു.

ദ്രവ്യാഗ്രഹം മനുഷ്യനെ എത്ര ഭയാനകമായ നാശത്തിലേക്കാണു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതു്. വിശുദ്ധ അപ്പസ്തോലൻ പറയുന്നു: "ദ്രവ്യാഗ്രഹം സകല തിന്മകളുടേയും നാരായവേരാകുന്നു". അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: "ധനികന്മാരാകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവർ പരീക്ഷകളിലും, കുടികളിലും, ബുദ്ധിശൂന്യങ്ങളും ഉപദ്രവകരങ്ങളും ക്ഷയത്തിലും നാശത്തിലും മനുഷ്യരെ മുക്കിക്കളയുന്നവയുമായ വളരെ ദുരാശകളിലും വീഴുന്നു; എന്തെന്നാൽ സകല തിന്മകളുടേയും മൂലം ദ്രവ്യാഗ്രഹമാകുന്നു. അതിനെ ആഗ്രഹിച്ചു വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു വഴിതെറ്റി വളരെ ക്ലേശങ്ങളിൽ തങ്ങളെത്തന്നെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന ആളുകളുണ്ട്." ഈ ഒരൊറ്റ ദുശ്ശീലമല്ലയോ, തന്റെ പ്രിയ ഗുരുവിനെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുന്നതിനു യൂദാസിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്? തനിക്കു വാശ്വാനം ചെയ്യപ്പെട്ട സകലവിധ സ്വർഗ്ഗീയസമ്പത്തുകളേയും, നഷ്ടപ്പെടുത്തത്തക്കവിധത്തിൽ, ഭൗമികസന്തോഷങ്ങളിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതിൽ, വേദപുസ്തകത്തിലേ ആ യുവാവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു ദ്രവ്യാഗ്രഹമല്ലാതെ മറ്റൊന്തായിരുന്നു? നമ്മുടെ ദിവ്യനാഥൻ പറയുന്നു: "ധനവാൻ ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, ഒട്ടകം സൂചികുഴയിലൂടെ കടക്കുന്നതു് എളുപ്പമാകുന്നു."

ദൈവത്തോടും, തന്റെ അയൽക്കാരോടും തന്നോടുതന്നെയുമുള്ള മനുഷ്യന്റെ ത്രിവിധകടമകളെ നിറവേറ്റാതിരിക്കുന്ന ഒരു ദ്രവ്യാഗ്രഹിയുടെ പാപങ്ങളുടെ എണ്ണം എത്ര വലുതു്! "ഒരു മനുഷ്യനും രണ്ടു യജമാനന്മാരെ സേവിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല; അവൻ ഒന്നുകിൽ ഒരുവനെ ദ്വേഷിക്കുകയും, അപരനെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യും; അല്ലെങ്കിൽ ഒരുത്തനെ ബഹുമാനിക്കുകയും മറ്റവനെ നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്യും. ദൈവത്തേയും മാമോനായേയും സേവിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുകയില്ല".

ആകയാൽ ധനം, മനുഷ്യന്റെ സ്വർഗ്ഗപ്രവേശനത്തിൽ ഇത്ര വലിയ ഒരു പ്രതിബന്ധമാണെങ്കിൽ, അതിൽ അമിതമായ ആസക്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഒരുത്തൻ വെറും മൂഢൻ മാത്രമാണു്. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി—ക്രി

സ്ത്രീവിന്റെ അനുയായി—യുടെ ആദർശം അഥവാ മാതൃക ക്രിസ്തുതന്നെ ആയിരിക്കണം. അവിടുന്നു തന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും ദാരിദ്ര്യത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി; അശരണർക്കും ഭാരപ്പെട്ടവർക്കും പ്രത്യേകവിധത്തിലുള്ള അനുകമ്പ അവിടുന്നു കാണിച്ചു; തന്റെ ജോലിയെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനു പ്രാപ്തരാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയോ, ധനവാന്മാരുടെയോ, അല്ല, പിന്നെയോ, വെറും പാവപ്പെട്ട മുക്കുവന്മാരെയാണ് അവിടുന്നു ക്ഷണിച്ചതു്. അവിടുന്നു പറയുന്നു: "ആത്മാവിൽ ദരിദ്രർ ഭാഗ്യവാന്മാർ; എന്തെന്നാൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവരുടേതാകുന്നു" വീണ്ടും, മിശിഹായുടെ പ്രബോധനങ്ങളെ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ച വിശുദ്ധർ, അമിതമായ ധനാസക്തിയിൽനിന്നുളവാകുന്ന നാശങ്ങളെ നന്നായി ഗ്രഹിച്ചു. വി. ജെറോം പറയുന്നു: "ഒരു ഭൃത്യനെപ്പോലെ പണം സൂക്ഷിക്കുന്നവൻ പണത്തിന്റെ അടിമയാകുന്നു. എന്നാൽ നേരെമറിച്ചു പണത്തിന്റെ ഭാരത്തെ ദൂരെ കളയുന്നുവെങ്കിൽ, അവൻ അതിന്റെ അധികാരിയും ഉടമസ്ഥനുമാകും." ലോകത്തിലേ സമ്പത്തു മുഴുവനും ഒരുവൻ കൈക്കലാക്കിയാലും, അവനു തൃപ്തി വരുകയില്ല. ധനം വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ചു ധനവാന്റെ ആഗ്രഹവും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വി. ആഗസ്തീനോസു പറയുന്നു: "മനുഷ്യനെ അവന്റെ അഭിലാഷങ്ങളിൽ സന്തുഷ്ടനാക്കുവാൻ അസാധ്യമാണ്. മൂന്നുപേർക്ക് ഏറെക്കുറെയെല്ലാം ഒരു തൃപ്തിയുണ്ട്; അവ വിശക്കുമ്പോൾ ഇരന്നുതേടുന്നു; ഭക്ഷണം കിട്ടികഴിയുമ്പോൾ സമാധാനപ്പെടുന്നു; എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ദുരാഗ്രഹത്തിനു യാതൊരതിരുമില്ല; അതു് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു."

മനുഷ്യന്റെ ലോകജീവിതം എത്ര ചുരുങ്ങിയതാണ്. കടന്നുപോകുന്ന ഓരോ നിമിഷവും നമ്മെ മരണവാതിക്കലേക്ക് അടുപ്പിക്കുന്നു. വസ്തുക്കളോ പണമോ കൂടാതെ എപ്രകാരം ഈ ലോകത്തിൽ ആഗതനായോ അവൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവോ, അതുപോലെതന്നെ തിരിച്ചുപോകണം. ഈ ഒരൊറ്റ സംഗതിയെപ്പറ്റി ശരിയായി ധ്യാനിച്ചാൽ മതി നമ്മുടെ നിത്യരക്ഷയെ തടയുന്ന പണത്തിന്റെ കണിയിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ സാധിക്കുന്നതിന്. വീണ്ടും വി. ബേസിൽ, ധനവാന്മാരോടു പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിച്ചാലും: "നിങ്ങളുടെ അപ്പം സാധുക്കളുടെ ഭക്ഷണസാധനമാകുന്നു; നിങ്ങൾ മറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ സാധുക്കളുടെ വസ്ത്രധാരണത്തിനായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടണം. നിങ്ങൾ സമ്പാദിച്ച പണം അശരണരുടെ അംശമാകുന്നു; അതുകയാൽ ദരിദ്രസംരക്ഷണത്തിൽ നിങ്ങൾ എപ്പോഴെ

കിലും ഉദാസീനത കാണിക്കുന്നപക്ഷം, സാധുക്കളെ നിങ്ങൾ കുത്തിക്ക വരുന്നു.''

മേല്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ, ധനവാന്റെ പ്രധാനപുമതല, സചസ ഹോദരങ്ങളുടെ പീഡകളേയും ബുദ്ധിമുട്ടുകളേയും മാറിക്കൊടുക്കുകയാ കുന്നു. ഒരുത്തന്റെ ക്രമാതീതമായ അഭിവൃദ്ധി, ദൈവത്തെ ഉപേക്ഷിക്ക ന്നതിന് അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ. അന്യം പ്രാപിക്കുന്നതിന നുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ, ആരും പ്രതിബന്ധങ്ങളായി കരുതാതിരിക്കട്ടെ. ദൈ വം ധാരാളം ഒരുത്തനു നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ധാരാളമായി ദാനധർമ്മ ങ്ങളും അവൻ അനുഷ്ഠിക്കട്ടെ. അവ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ അക്ഷയമായ സ മ്പത്തായിരിക്കും. കുടുംബജീവിതത്തിൽ സമാധാനവും മറവുള്ളവർക്ക സ ന്തോഷകരമായിരിക്കും അവയെല്ലാം.

തോമ്മാച്ചന്റെ വിജയം.

സമയം ഏകദേശം പാതിരാത്രിയോടടുത്തിട്ടുണ്ട്. ജനസഞ്ചാരം തീ രെ നിന്നു. ചന്ദ്രോദയത്തിനുമുമ്പുതന്നെ വിതയിൽ കയറുന്ന മുയലിനെ വെടിവെക്കുന്നതിൻ, ഒരു വൃക്ഷശാഖയിൽ തയാറാക്കിയിരുന്ന, 'ഒളി' യിൽ ഞാൻ സ്ഥലം പിടിച്ചു. സമീപത്തുകൂടെ ഒഴുകുന്ന ഒരു ചെറുതോ ട്ടിലേ നീരൊഴുക്കിനേറെയും ഇളംകാറ്റിൽ ആടി ഉലയുന്ന തരുപത്രങ്ങളു ടേയും മർമ്മരശബ്ദമല്ലാതെ രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിക്കുന്നതായി മറെറാന്നും കേൾക്കാനില്ല. മനുഷ്യൻ ഇരുട്ടിൽ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന അകൃത്യ ങ്ങളും കാണുന്നതിനോ എന്തോ—രാത്രീശൻ തന്റെ ശീതാംശുക്കളെ നാലു പാടും വീശിക്കൊണ്ടു സഹ്യാദ്രിയുടെ ഉച്ചിയിൽക്കൂടെ 'ഒളിഞ്ഞു' നോക്കി ത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരു മുയൽ കയറി കുറെ അകലെ ഞാവൽ തിന്നുകൊ ണ്ടിരിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. എനിക്കു സന്തോഷമായി. അതു അടുത്തുവ രുന്നുണ്ടോ എന്ന് അക്ഷമയോടെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെതന്നെ ഞാൻ നോക്കി ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞു. കഷ്ടം അതു മുയൽ എന്തോ കണ്ടു് അമ്പ രന്നതുപോലെ ഒറ ഓട്ടം. എന്റെ ആശ വെള്ളത്തിലായി. കാരണമറി യുന്നതിനു ഞാൻ നാലുപാടും നോക്കി. കാര്യം മനസ്സിലായി. അതാ ര ണ്ടുപേർ അതു വഴി വരുന്നു. എനിക്കു് അവരോടു് അപ്പോൾ തോന്നിയ വെറുപ്പു്! എന്തു പറയാനാണു്. ഒരാൾ മദ്ധ്യവയസ്കനാണു്. മറെറയാൾ പ ത്തുപന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയുമാണു്. ഞാൻ അനങ്ങാതെ അവിടെ ത്തന്നെയിരുന്നു. അവർ അധികമൊന്നും സംസാരിക്കുന്നില്ല. 'പുള്ളി'ക

ളെ ഒന്നു മനസ്സിലാക്കണമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചയാക്കി. ഞാൻ ഇരുന്ന സ്ഥലത്തുട്ടുത്തു. ഞാൻ ഉറക്കനോക്കി. അതു മുല്ലയ്ക്കലെ മാത്തനും മകനു മാണെന്നു ഞാൻ ക്ഷണനേന ഗ്രഹിച്ചു. ആ ബാലന്റെ കാല് എന്തിലോ തടഞ്ഞു വീഴാൻതുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു മാത്തച്ചൻ സാവധാനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

മാ—തോമ്മാച്ചാ, കുഞ്ഞെ നീ ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടോണോ നടക്കുന്നെ.

തോ—എന്റെ അപ്പാ, ഞാനുറങ്ങിപ്പോയി. നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഞാനോത്തില്ല. നമ്മളെവടെപ്പോകാ അപ്പാ.

മാ—പറയാം; നീ ഉറങ്ങാതെ നട. ഒരു വഴിക്കു പോയാലിങ്ങനെയാണോ?

തോ—ഇനി എന്തേരെപ്പോകുണം. ഞാനൊറങ്ങിയടത്തുന്നു പോന്നിട്ടാ.

മാ—കുറച്ചേയുള്ളു. അതു അഞ്ചലാപ്പീസിന്റെ മുറ്റത്തോളം പോയാ മതി.

തോ—അതെന്തിനാ അപ്പാ ഇപ്പം അഞ്ചലാപ്പീസിപ്പോകുന്നെ. അഞ്ചൽമാസ്റ്ററൊണ്ടോ ഇപ്പം അവിടെ.

മാ—പറയാം. നീ മിണ്ടാതെ വാ. നമുക്കു പെട്ടെന്നു പോരാം.

തോ—അതെന്നതാ അപ്പാ അതു കുരേന്നെയ്. എനിക്കു പേടിയാകുന്നു.

മാ—ഏതാണ്ടു നത്തോ മൂങ്ങായോയാ. എന്നാ പേടിക്കാനാ. നിന്നെ എന്നാ വിഴുങ്ങിക്കളയോ.

ഇതിനിടയിൽ അവർ ആപ്പീസിന്റെ മുറ്റത്തു് എത്തി. ഞാനും ഒളിയിൽനിന്നിറങ്ങി. കാര്യം അറിയണമെന്നു കുരുതി അനങ്ങാതെ കെട്ടിടത്തിന്റെ മറവശത്തു് ഒരു മറവിൽ ചേർന്നുനിന്നു. ക്ലാരസ്സഹോദരി മാരുടെ മഠവും കപ്പേളയും അടുത്തുതന്നെ. ഒരു മുപ്പതോ നാല്പതോ അടിയിൽ അധികം അകലമില്ല. അവിടെയാണു തോമ്മാച്ചൻ പഠിക്കുന്നതും.

മാ—തോമ്മാച്ചാ, നീ ഇവിടെ ഈ തിണ്ണയിൽനിന്നു വല്ലവരും കാണുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കിക്കോ. ഒച്ച കേപ്പിക്കരുതു്.

തോ—അപ്പനെന്നാ എട്ടുക്കാൻ പോകാ.

മാ—നീ മിണ്ടാതിരി. ആപ്പീസിൽ കുറച്ചു രൂപാ ഇരുപ്പുണ്ടു്. അതു ഞാൻ എട്ടുത്തോണ്ടുവരട്ടെ.

ആ കുട്ടി തിണ്ണയുടെ തെക്കെ അറ്റത്തു ചെന്നു മാത്തിലേക്കു നോ

ക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മാത്തൻ പതുക്കെ പതുക്കെ ഒരു ഉളികൊണ്ടു താഴ കുത്തിത്തുരന്നു തുടങ്ങി. മുറിയിൽ കറയി മേശ പൊളിച്ചിട്ടുവേണം പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനെന്നു വിചാരിച്ചു ഞാനും പതുങ്ങിയിരുന്നു. മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു മേശ തുറന്നപ്പോഴേക്കു് ആ കുട്ടി ഓടി അകത്തു കയറി. 'അപ്പാ, കാണുന്നു.' എന്നു ബദ്ധപ്പെട്ടു പറഞ്ഞു. ഒരു പരുങ്ങലോടുകൂടെ 'ആരാടാ' എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു മാത്തനെഴുന്നേറ്റു.

തോമ്മ—'ദൈവം. ഞാൻ അവിടെനിന്നു കപ്പേളയിലേക്കു നോക്കി. അവിടെ ഈശോയുടെ മുമ്പിലെ കെടാവിളക്കു കണ്ടു. ഈശോ അപ്പൻ ചെയ്യുന്നതു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഇന്നു കാലത്തു് അച്ചൻ വേദോപദേശം പഠിപ്പിച്ചപ്പം ദൈവം എല്ലാം എപ്പോഴും രാത്രിയിലും പകലും കാണുന്നുണ്ടെന്നും അങ്ങയിൽനിന്നു് ഒന്നും മറയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നും പറഞ്ഞു. അപ്പാ ക്ഷമിക്കണ്ടാ. മോഷമാണു്; നരകത്തിൽ പോകും. ഞാൻ പഞ്ഞം കിടന്നോളും. തമ്പുരാൻ നമുക്കു തരും'. മാത്തൻ മകന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു് ഇളകിവശായി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. സകലതും അവിടെ ഇട്ടുംവെച്ചു പുറത്തിറങ്ങി. അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഒന്നു നോക്കി. സാവധാനത്തിൽ മകനുമൊന്നിച്ചു തിരിച്ചുപോയി. തോമ്മാച്ചന്റെ വിജയത്തിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കതന്നെ ചെയ്തു. ചെറുപ്പകാലത്തു ലഭിക്കുന്ന ഉപദേശത്തിന്റെയും അറിവിന്റെയും ശക്തിയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു ഞാനും സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

ഉയിർപ്പുതിരുനാൾ.

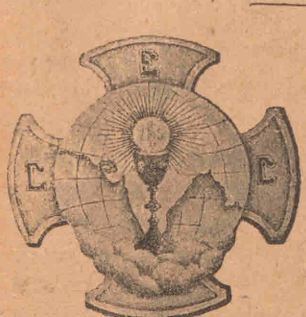

പ്രിയ കുഞ്ഞുപടയാളികളേ,

നിങ്ങൾ പട്ടാളക്കാരെ ധാരാളം കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. യുദ്ധത്തിൽ ഏറ്റവും സാമർത്ഥ്യവും വീരപരാക്രമവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ആളിനെയാണു സേനാനായകനായി നിയമിക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാം. ശത്രുസൈന്യങ്ങളെ നിശ്ശേഷം തോല്പിച്ചു വിജയം കരസ്ഥമാക്കുമ്പോൾ സൈന്യത്തെ വിജയപൂർവ്വം നയിച്ച സേനാധിപൻ കീർത്തിമുദ്രകളാലും അനുമോദനങ്ങളാലും ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. ഏതാണ്ടിപ്രകാരമൊരു സംഭവ

മാണ്ട് ഉയിർപ്പുതിരുനാൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു. സ്വ
പ്രജകളായ നമുക്കുവേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധത്തിൽ സ്വരക്തം അവസാന
ത്തുള്ളിവരെയും ചിന്തി, ജീവനെപ്പോലും ബലികഴിച്ച്, മനുഷ്യവ
ർഗ്ഗത്തിന്റെ ശത്രുവായ പിശാചിനെ നിശ്ശേഷം പരാജയപ്പെടുത്തിയ
ശേഷം ലോകത്തിന്മേലും മരണത്തിന്മേലും വിജയം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട്
ഇതാ നമ്മുടെ സേനാനായകനായ മിശിഹാ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുന്നു. അ
വിടുത്തോടൊന്നിച്ചു യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ള നമുക്കും അവിടുത്തെ പ്രതാപ
ത്തിലും മഹിമയിലും അഭിമാനംകൊള്ളാം. പ്രിയ കുട്ടികളേ, ഉയിർപ്പുതി
രുനാളിൽ വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളുമ്പോൾ നിങ്ങളും മിശിഹായുടെ
പ്രതാപത്തിൽ പങ്കുകാരികളാകുന്നതായി നിങ്ങൾക്കു തോന്നും. ഉയി
ർത്തെഴുന്നേറ്റ ഈശോയുടെ രൂപം കാണുമ്പോൾ, അവസാനദിവസം
നാമേവരും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുമെന്ന വസ്തുതയാണ് നമ്മുടെ ഓർമ്മ
യിൽ ഉദിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ ചാവുദോഷത്തോടുകൂടി ജീവിക്കുകയും അ
തിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു മഹിമയോടുകൂടി ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കു
വാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് നിർഭാഗ്യവശാൽ ഘനമായ പാപ
ത്തിൽ വീണുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നല്ല കുമ്പസാരത്താൽ ആത്മീയമാ
യി ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുവാൻ ഈ പെസഹാക്കാലത്തു നിങ്ങൾ ഉപ
യോഗിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ സഹപ്രവർത്തകരായ എ
ല്ലാ കുഞ്ഞുപടയാളികൾക്കും വിധിയുടെ ദിവസം സൗഭാഗ്യകരമായ ഉ
യിർപ്പു് ലഭിക്കുന്നതിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കടമയുണ്ട്. എ
ല്ലാവർക്കും ഉയിർപ്പുതിരുനാളിന്റെ മംഗളങ്ങൾ ഹൃദയപൂർവ്വം ആശംസി
ച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഈശോ ജോണിക്കുട്ടിയുടെ പ്രാർത്ഥന ശ്രവിച്ചു.

ഉത്തമകുത്തോലിക്കാ വൈവാഹികജീവിതത്തിന്റെ ഫലമായി
തിരുഹൃദയം പുത്തോപ്പിലേ അന്തോനിക്കും ഭാര്യക്കും സമ്മാനിച്ച അ
പിഞ്ചുപൈതലായ ജോണിക്കുട്ടി, അവരുടെ ചെറുകുടിലിനു് ഒരു
കൊടുവിളക്കായിത്തന്നെ പരിലസിക്കുന്നു. അവൻ ഇപ്പോൾ മൂന്നാം
ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു ചെറുബാലനാണ്. ജോണി, തന്റെ ഇരുഭ്രാത
രെ അതിവാത്സല്യപൂർവ്വം, സഹപാഠികളെ അസൂയാലുക്കളാക്കിത്തീർ
ത്തുന്ന ഒരു സ്ഥാനമത്രേ ക്ലാസ്സിൽ കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു ദിവസം പതിവുപോലെ ഉച്ചക്ഷേണം കഴിഞ്ഞു തന്റെ സഹപാഠിയായ നാരകത്തോപ്പിലേ ജോസഫ് കുഞ്ഞിനോടുകൂടി അവൻ പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്ക തിരിച്ചു. അവർ കുറച്ചുദൂരം ചെന്നപ്പോൾ പുതുതായി അവിടെ താമസമുറപ്പിച്ച മഞ്ഞുമ്മൽക്കാരൻ ഉമ്മച്ചന്റെ ഗൃഹത്തിൻസമീപമെത്തി. അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സംഗീതശകലങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾ അവർ അങ്ങോട്ട തിരിച്ചു. അവർ അവിടെ കുറച്ചുനേരം നിന്നശേഷം പള്ളിക്കൂടത്തിലേ മണിനാദം കേട്ട് അവിടെനിന്നിറങ്ങി ഓടി ക്ലാസിലെത്തി.

മണി നാലടിച്ചു കുട്ടികൾ അത്യുത്സാഹഭരിതരായി വീട്ടുകളിലേക്ക് ഓടിത്തുടങ്ങി. ആ ലഹളക്കിടയിൽ ജോണിക്കുട്ടിയുടെ കയ്യിൽ ആരോ കടന്നുപിടിക്കുകി. അവൻ അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ അതു തന്റെ അയൽവാസിയും ഇപ്പോൾ ഉമ്മച്ചന്റെ ഗൃഹജോലിക്കാരനുമായ ഔതച്ചനാണെന്നു മനസ്സിലായി. അയാൾ സൗമ്യതരവം ജോണിയെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ''ഞാൻ നിന്റെ അപ്പനോടു നിന്റെ കാര്യമൊന്നു പറയുവാൻ വന്നിരിയതാണ്. അയാൾ ഇതുവഴി അതുടെയോ ഒരു പെട്ടിയും കുമ്മനുകൊണ്ടു അയാളെ അനുഗമിച്ചു പോകുന്നതായി പലരും കണ്ടു.'' ജോണി വളരെ അന്ധാളിച്ചു. അയാൾ പറയുന്നതിന്റെ സാരം അവനു മനസ്സിലായില്ല. അയാൾ വീണ്ടും തുടർന്നു: ''നിങ്ങൾ മാത്രമേ ഇന്നുച്ചയ്ക്കു് ആ മുറിയിൽ വന്നുള്ളു. യജമാനൻ മേശപ്പുറത്തു വച്ചിരുന്ന സ്വർണ്ണമോതിരം അവിടെയെങ്ങും കാണുന്നില്ല. നീയാണല്ലോ മേശയുടെ അരികിൽ നിന്നിരുന്നതു്.'' കുട്ടികളെല്ലാം ചുറ്റും തിക്കിക്കൂടി. ജോണിയുടെ മുഖത്തു പരിഭ്രമവും ലജ്ജയും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ''ഞാനല്ല.'' എന്നു പല പ്രാവശ്യം അവൻ ഉരുവിട്ടുവെങ്കിലും അതുകൊണ്ടൊന്നും തൃപ്തനാകാതെ ഔത ജോണിക്കുട്ടിയുടെ പിതാവിനെത്തിരക്കി യാത്രയായി. ജോണി ഒരുവിധത്തിൽ വീട്ടിൽചെന്നുകയറി. എന്നാൽ സംഭവഗതികളും ഒന്നുംതന്നെ സ്വമാതാവിനെ അറിയിക്കുവാൻ അവൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

മണിയെട്ടായിക്കാണുകയേയുള്ളു. ജോണിയും മറ്റും തന്റെ പിതാവിനെ കാണാഴികയാൽ തുച്ഛമായ ആഹാരവും കഴിച്ചു; പ്രാർത്ഥനയും ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞു കിടപ്പായിരിക്കുന്നു. അതിഭയങ്കരമായ അന്ധകാരം ലിക്കെങ്ങും വ്യാപിച്ചു.ഇടിയും മിന്നലോടുംകൂടി തുലാവർഷം തകർത്തു വർഷിക്കുവാനും തുടങ്ങി.

ജോണിക്കുട്ടി വ്യാകുലചിത്തനായി തന്റെ ഒരു കീറപ്പായിൽ കിടക്കുന്നു. അവന്റെ മനസ്സിൽക്കൂടി കടന്നുപോയ ചിന്താശകലങ്ങളും അതുകൊണ്ട് ഉരുവിക്കാവുന്നതു്? പെട്ടന്നു തന്റെ പ്രിയ മാതാവു് അവനു പറഞ്ഞുകൊടുക്കാറുള്ള ഒരു ദിവ്യോപദേശം അവന്റെ മനസ്സിലുദിച്ചു. ശിശുക്കളെ എന്തു യാചിച്ചാലും ഈശോ അതു വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി തരുവാച്ചു് അതിനടുത്തു ഉത്തരമരുളുമെന്നായിരുന്നു അതിന്റെ സാരം. അതു പിഞ്ചുഹൃദയത്തിൽ ഉടൻ എഴുന്നേറ്റു തന്റെ ചെറുകട്ടിലിന്റെ ഒരുഭാഗത്തു മനോഹരമായി അലങ്കരിച്ചുവച്ചിരുന്ന തിരുഹൃദയരൂപത്തിന്റെ മുൻപിലെത്തി. അതു നിശബ്ദമായ അന്ധകാരത്തിൽ മുട്ടിന്മേൽനിന്നു കൈകളിരുത്തുകൊണ്ടു് അവൻ അപേക്ഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടന്നു് അത്യുജ്ജ്വലമായ കൊള്ളിയാൻ വീശിമിന്നി. ഹാ! അത്യന്തം ഹൃദയാകർഷകമായ ഒരു കാഴ്ചയാണു ജോണി അപ്പോൾ ദർശിച്ചതു്. മുറ്റും അലങ്കരിച്ചിരുന്ന പുഷ്പങ്ങളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി ഈശോ സുപ്രസന്നനായ — സജീവനായി അവനെ നോക്കിപ്പുഞ്ചിരിതൂകുന്നതായി അവനു തോന്നി. വീണ്ടും കൊള്ളിയാൻ മിന്നിത്തുടങ്ങി. ഓരോ പ്രാവശ്യവും അവനു് അപ്രകാരംതന്നെ അനുഭവപ്പെട്ടു. തന്റെ ഹൃദയഭാരം തെല്ലൊന്നു ശമിച്ചതായി അവനു തോന്നി. തന്റെ പിതാവിനോടു് എന്തെങ്കിലും യാചിച്ചുകരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയിൽ അറിയാതെ മടിയിൽക്കിടന്നുറങ്ങിപ്പോയ ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ ജോണി അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ തന്റെ യഥാർത്ഥപിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽക്കിടന്നുറങ്ങിപ്പോയി.

ശരിയായി നേരം വെളുക്കുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ ജോണി ഉണർന്നു. എല്ലാവരും എഴുന്നേൽക്കുന്നതിനുമുൻപു് അവൻ വെളിയിലേക്കിറങ്ങി. സമീപത്തുകൂടിയുള്ള റോഡിൽ ഒരു വലിയ ബഹളം കേട്ടു് അവൻ അങ്ങോട്ടു നടന്നു. റോഡിൽക്കൂടി കുറച്ചു് അകലെയായി ഒരു സംഘം ആളുകൾ നടന്നുവരുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. ജോണി പെട്ടന്നു സ്തബ്ധനായി നിന്നുപോയി. രണ്ടു പോലീസുകാരും അവരുടെ മുൻപിൽ ഒരുതയുംകൂടി ഇതാ ജനങ്ങളുടെ മുൻപിലായി നടന്നുവരുന്നു. ജോണി ഓടുവാൻ ഭാവിച്ചെങ്കിലും സാധിച്ചില്ല. അടുത്തനിമിഷത്തിൽ അവന്റെ പരിഭ്രമം പാടെ അവസാനിച്ചു. അത്ഭുതമേ! ഇതാ ഒരുതയുടെ കയ്യിൽ വിലങ്ങുവച്ചിരിക്കുന്നു.

ജോണിയുടെ ഉത്കണ്ഠ അത്യധികമായിരുന്നതിനാൽ അവൻ ജനക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നു് ഒരുവനെ വിളിച്ചു സ്ഥിതിഗതികളും എപ്രകാരമാണു

സംവേിച്ചുതെന്നു ചോദിച്ചു. അയാൾ ഇപ്രകാരം തുടർന്നു: ''ഇന്നലെ രാത്രി ഏകദേശം ഒൻപതുമണിയായപ്പോൾ ഔത അടുക്കളയിൽ എന്തോ പാകം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഉമ്മച്ചനും ഭാര്യ സാറാമ്മയും മറ്റും കൂടി തളത്തിലിരുന്നു മോക്ഷണക്കാര്യങ്ങളും പറയുകയായിരുന്നു. പെട്ടന്നു ''പുകയില കരിഞ്ഞുനാറുന്നു'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സാറാമ്മ ചെന്നപ്പോൾ ഔതച്ചന്റെ പുകയിലപ്പെട്ടിയുടെ ഒരു വശം തീ പിടിച്ചെരിയുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടതു്. സാറാമ്മ പെട്ടി കയ്യിലെടുത്തു. ഇതാ കള്ളൻ! പെട്ടിയിൽനിന്നു് ഏതോ തറയിൽ ''ക്ലിൻ'' എന്നു വീണു. ഇതാ മോതിരമെന്നു സാറാമ്മ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ഉമ്മച്ചനും മറ്റും പെട്ടന്നു് അടുക്കളയിലെത്തി. നിർഭാഗ്യനായ ഔത വിളക്കും പിടിച്ചു വിറകുപുരയിൽനിന്നും കുറച്ചു വിറകുമായി ഉടൻ തിരിച്ചെത്തി. അയാൾ ഉടൻതന്നെ ബോധരഹിതനായി നിലത്തുവീഴുകയാണുണ്ടായതു്. ഉമ്മച്ചൻ ചെന്നു പോലീസിനറിവുംകൊടുത്തു.''

ജോണിക്കുട്ടി പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന സമയംതന്നെ ഔത ''താൻ കുഴിച്ച കുഴിയിൽ'' വീഴുകയും ചെയ്തു. ''കൊച്ചുകുട്ടികൾ എത്തുയാചിച്ചാലും ഈദേശം ഉടനടി അതിനുത്തരം അരുളും'' എന്നു ജോണിക്കുട്ടിക്കു ബോധ്യമായി.

മാർച്ചു–മദ്ധ്യസ്ഥൻ: ബൊളോഞ്ഞായിലേ വി. കത്രീനാ. (തിരു. 9)

1413–ൽ പ. കന്യകാമറിയത്തിന്റെ ജനനത്തിരുനാളിൽ നമ്മുടെ വിശുദ്ധ ഭ്രജാതയായി. ശൈശവംമുതൽ ഇവൾ ദരിദ്രരുടെ സ്നേഹിതയായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തുതന്നെ ദരിദ്രമായ തന്റെ ഭാവിജീവിതത്തെപ്പറ്റി മൻകൂട്ടി നിശ്ചയങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നു. 1432–ൽ അവൾ സഭമെത്രാനിൽനിന്നു കന്യാരസഭാവസ്വീകരങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു. ബൊളോഞ്ഞായിലേ മഠത്തിന്റെ അധിപയായി കത്രീനാ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും 'ശ്രേഷ്ഠത്തി' എന്ന വിളിക്കപ്പെടുന്നതിനു് അവളുടെ വിനയം അനുവദിച്ചില്ല. തന്റെ സന്ന്യാസജീവിതം മുഴുവൻ അവൾ ദരിദ്രസംരക്ഷണത്തിൽ ചെലവഴിച്ചെന്നു പറയാം. ഒരിക്കൽ ക്രിസ്തുമസ്സ്രാത്രിയിൽ പ. കന്യക ഉണ്ണിയീശോയോടുകൂടി പുണ്യവതിക്കു കാണപ്പെട്ടു ദിവ്യയുണ്ണിയെ അവളുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. 1463–ൽ വി. മരണം പ്രാപിച്ചു. ബൊളോഞ്ഞായിലേ മഠക്കപ്പേളയിൽ വിശുദ്ധയുടെ ശരീരം ഇപ്പോഴും അക്ഷയമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

ഏപ്രിൽ–മദ്ധ്യസ്ഥൻ: വി. വിൻസൻറ് ഫെറർ. (തിരു. ഏപ്രിൽ 6)

വിശുദ്ധൻ 1350-ൽ സ്പെയിനിൽ വലേൻസിയാ എന്ന നഗരത്തിൽ ജനിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം വിശുദ്ധൻ ഡൊമിനിക്കൻസഭയിൽ ചേരുകയും 18–ാമത്തെ വയസ്സിൽ വ്രതവാഗ്ദാനങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കയും ചെയ്തു. പൗരോഹിത്യസ്വീകരണത്തിനുശേഷം ഇദ്ദേഹം അനേകം പതിതരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി. ക്രൂശിതരൂപമായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗദർശി. 1419–ൽ ബ്രട്ടണിയിൽവച്ചു വിശുദ്ധൻ മരണംപ്രാപിച്ചു. ബാല്യംമുതൽ മരണംവരെ സഭാശത്രുക്കളോടെതിർക്കുന്നതിൽനിന്നും വിശുദ്ധൻ പിന്മാറിയിരുന്നില്ല. നാമും വിശുദ്ധനെ അനുകരിച്ചു നമ്മുടെ ആദ്ധ്യാത്മികശത്രുക്കളോടു സധൈര്യം പോരാടേണ്ടതാണ്.

കുട്ടികളും കൊന്തനമസ്കാരവും.

(റവ. കെ. മത്തായി, തുരുത്തിപ്പൈക.)

ഉഗ്രമായ യുദ്ധം, പകർച്ചവ്യാധികൾ, കഠിനദാരിദ്ര്യം ആദിയായ വനിമിത്തം ലോകമാകമാനം കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണല്ലോ ഇത്. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ നാം ദൈവത്തിൻപക്കലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു് അവിടുത്തെ സഹായം അപേക്ഷിച്ചാൽ ഈ കഷ്ടതകളിൽനിന്നെല്ലാം രക്ഷപ്പെട്ടു് അനശ്വരമായ സമാധാനത്തിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കപ്പെടുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. അതിനാൽ നമുക്കു ദൈവത്തേയും പരിശുദ്ധ നിയേയും സമീപിച്ചു പ്രാർത്ഥനയാലും ത്യാഗപ്രവൃത്തിയാലും രക്ഷനേടാം. എന്നാൽ അതിനുള്ള ഏറ്റവും എളുപ്പവഴിയാണു ജപമാലഭക്തി അഥവാ കൊന്തനമസ്കാരം.

ഈ ജപമാലഭക്തിയുടെ ഉത്ഭവം എങ്ങനെയാണെന്നു ചിന്തിക്കാം. ഇതിന്റെ ആരംഭം 1208–ാംമാണ്ടാണ്. അന്നു തിരുസ്സഭയ്ക്കും, പ്രത്യേകിച്ചു ഫ്രാൻസിനും ദുരിതഹേതുകമായ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു ഫ്രാൻസിന്റെ ഭക്ഷിണപ്രദേശങ്ങളിൽ പതിതരായ ഒരു വർഗ്ഗം ജനങ്ങ

Nihil Obstat.
Alwaye, 8– 3– 1944.
Fr. John Joseph O. C. D.
Rector, Ap. Seminary.

Imprimatur.
Ernakulam, 12-3-1944.
† Joseph Attipetty,
Abp., Verapoly.

J. M. Press, Mangalapuzha Seminary, Alwaye.

ളാൽ അതി മാരുണമാംവിധം ആകർഷിക്കപ്പെട്ടപോന്നു. ഒരുവിധത്തി
ലും അവരെ ശാന്തരാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഒടുവിൽ പ്രസംഗി
കളുടെ സ്ഥാപകനായ 'ഡൊമിനിക്കോസ്' ദൈവജനനിയിൽ വിശ്വസി
ച്ചുകൊണ്ട് ആ നാഥയുടെ സഹായം അപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ ആ നാ
ഥ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യക്ഷയായി ജപമാലഭക്തി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ
പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതായാൽ പരിപൂർണ്ണവിജയം കിട്ടുമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെ
യ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമത്താൽ ജപമാലഭക്തി പല സ്ഥലത്തും പ്ര
ചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ ഈ അവസരത്തിലും നമുക്കു ദൈവ
രാജ്ഞിയോടു പ്രാർത്ഥിക്കാം

കൊന്തനമസ്കാരത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യവും അതുവഴിയായി സിദ്ധി
ക്കാവുന്ന നന്മകളും സംഖ്യാതീതങ്ങളും വിലതീരാത്തതുമാണ്. എല്ലാ കു
ടുംബങ്ങളിലും തോറും പ്രതിദിനം കഴിക്കുന്നതായ ഈ കൊന്തനമസ്കാര
ത്തിൽ നാം (കുട്ടികളും) എന്നും സംബന്ധിക്കേണ്ടതാണ്. നിഷ്കളങ്കരാ
യ കുട്ടികളുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഫലം കൂടുമെന്നുള്ളതു പറയണമെന്നില്ല
ല്ലോ. യേശുനാഥൻ പറയുന്നു: ''നിങ്ങൾ കുട്ടികളെ തടയേണ്ട; അവർ
എന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നതിൽ നിങ്ങൾ അവരെ അനുവദിക്കുവിൻ.''
ദൈവത്തിനു കുട്ടികളോടുള്ള സ്നേഹം അവർണ്ണനീയമാണ്. കുട്ടികളുടെ
പ്രാർത്ഥന ദൈവം ചെവിക്കൊള്ളുമ്പോൾ പ: ജനനി തന്റെ ദിവ്യപു
ത്രൻ വഴിയായി നമുക്ക് അനുഗ്രഹങ്ങൾ ധാരാളമായിത്തരുന്നു. മാതാവി
ൽ നല്ല വിശ്വാസത്തോടുകൂടി കുട്ടികൾ കൊന്തനമസ്കാരം എത്തിക്കണം.

നാം സകല നന്മകളും പ: ജനനിവഴിയായി പ്രാപിക്കണമെന്നാ
ണു ദൈവതിരുമനസ്സ് എന്നു വി. ബെർണാർഡ് പറയുന്നു. സകല കു
ട്ടികളിലും ചെറുപ്പംമുതൽ ജപമാലഭക്തിയും അതിനോടുള്ള സ്നേഹ
ബഹുമാനങ്ങളും പ്രതിദിനം വർദ്ധിച്ചുവരണം. ജപമാലഭക്തി ദൈവജന
നിയോടുള്ള ഭക്തിയുടെ അടയാളമാകുന്നു. ജപമാല ദൈവജനനിയുടെ
തൃക്കൈയിൽനിന്നുതന്നെ സംസിദ്ധമായതാണ്.

കുട്ടികളായ നമ്മളും എല്ലാവരും ഭക്തിയോടും അനുചിന്തകളും കൂ
ടാതെയും ഈ ജപം ചൊല്ലേണ്ടതാണ്. ജപങ്ങളും ചൊല്ലുമ്പോൾ എല്ലാ
വർക്കും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നതു എളിമയെന്ന ഉത്തമപുണ്യമാണ്. എ
ന്റെ സഹോദരന്മാരേ! നാം ഈ നമസ്കാരം കഴിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും എതു
യോ പലവിചാരങ്ങൾക്ക് ഇടം കൊടുത്തുകൊണ്ടാണ് ഇതു നിറവേറു
ന്നതു! തൻനിമിത്തം ഇതു നിഷ്ഫലമായിപ്പോകും. നമ്മുടെ ശരീരത്തിനു
സൗന്ദര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ അതുരണങ്ങളും അണിയുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ
ആത്മാവിൽ ദൈവേഷ്ടപ്രസാദം ഉളവാകുന്നതിനായി ഈ നമസ്കാരം
ചൊല്ലേണ്ടതാണ്.

ഏറ്റവും വിലപിടിച്ച നമ്മുടെ ആത്മാവിന്റെ കാര്യം നോക്കാ
തെ എത്രയോ കുട്ടികളാണു ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ അത്യാശയോടെ പ്രവ
ർത്തിക്കുന്നതു. പ്രിയ സഹോദരന്മാരേ! അതു അനുവദിക്കരുതു. ഈ ജപ
മാലയിൽ ധ്യാനവിഷയങ്ങളായ 15 ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളാണ് അടങ്ങിയി

രിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ പതിനഞ്ചുപ്രാവശ്യം പത്തുവീതം തവണ അമ്മയുടെ നന്മനിറഞ്ഞമറിയമേ എന്ന നമസ്കാരങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പത്തുപ്രാവശ്യത്തിനും ധ്യാനിക്കേണ്ട ഓരോ ദൈവരഹസ്യവും അതാതു ദശകങ്ങളിലിരിക്കുന്ന നമസ്കാരവും ത്രിത്വസ്തുതിയും ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ജീവിതം, പീഡാമരണം, ഉയിർപ്പു്, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചാകുന്നു അതിൽ ധ്യാനിക്കുന്നതു്.

ഈ നമസ്കാരം ചൊല്ലുമ്പോൾ കുട്ടികളായ നമ്മുടെ മനസ്സു് എത്ര അധികം അതിൽ ലയിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം ദിവ്യമാധുര്യവും സ്നേഹവും കൂടുതലായി നമുക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഈ ചടങ്ങു നമ്മുടെ ഓരോ ദിവസത്തേയും കാര്യപരിപാടികളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനവും ഫലപ്രദമായകവും ആശ്വാസകരവും ആയി തെരഞ്ഞെടുക്കണം.

ജപമാല മുത്തിക്കൊണ്ടു പ: ജനനിയുടെ കേതൻ എന്ന സൗഭാഗ്യനാമത്തിനു നമ്മൾ അർഹരാകുന്നുണ്ടോ എന്നു ചിന്തിക്കണം. നാം നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമേ എന്ന നമസ്കാരം ചൊല്ലുമ്പോൾ അതിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു ലഭിക്കാവുന്ന നന്മകളിൽ സാരമായഭാഗം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ലോകസമാധാനത്തിനും പാപികളുടെ മാനസാന്തരത്തിനും കൊന്തനമസ്കാരമാണു സഹായകമാകുന്നതു്.

കൊന്തനമസ്കാരമാകുന്ന സ്നേഹപാശത്താൽ നാം എന്നും പ: ജനനിയുമായി ബന്ധിച്ചിരിക്കണം. ഈ അമ്മയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥം സർവ്വശക്തമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവിടുന്നു സർവ്വശക്തന്റെ മാതാവാണ്. അവിടുത്തെ യാതൊരപേക്ഷയും ദൈവം ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു മാതാവിനോടു കുട്ടികൾ അപേക്ഷിച്ചാൽ ഒരിക്കലും നിഷ്ഫലമായിപ്പോകയില്ല. നമുക്കു ഗുണമെന്നുകണ്ടാൽ നിശ്ചയമായും ആ മാതാവു സാധിച്ചുതരും.

അവിടുന്നു നമ്മുടെയും മാതാവാണ്. ഇത്ര മഹത്വമുള്ള ഈ നാഥ കഷ്ടതയിൽ വലയുന്ന കുട്ടികളായ നമ്മുടെ ഏതൊരപേക്ഷയും സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻ ത്രാണിയുള്ളവളാണ്. അതുകൊണ്ടു ആ അമ്മയെ നമുക്കു പൂർണ്ണവിശ്വാസത്തോടുകൂടി സമീപിക്കാം. അതിനു വിശിഷ്ടമാർഗ്ഗമാണ് കൊന്തനമസ്കാരം. മാതാവിനോടു നമ്മെ ബന്ധിക്കുന്ന ചങ്ങലയാണ് അതു്. അതു മാതാവിനെ സന്തുഷ്ടയാക്കും. അതുകൊണ്ടു എന്റെ സഹോദരന്മാരേ! നിങ്ങളും ഈ മാതാവിനോടുള്ള കൊന്തനമസ്കാരം ഒരിക്കലും മുടക്കരുതു്.

ശരീരസംരക്ഷണത്തിനു് ആഹാരമെന്നതുപോലെ ആത്മസംരക്ഷണത്തിനായി നാം പ്രാർത്ഥനകളും എന്നും ചൊല്ലേണ്ടതാണല്ലോ. എന്നാൽ അതിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന കൊന്തനമസ്കാരം നാം എന്നും ചൊല്ലി മാതാവിനു കാഴ്ചവയ്ക്കണം. സഹോദരന്മാരേ! നമുക്കു കൊന്തനമസ്കാരംകൊണ്ടു മാതാവുമായി നമ്മെ ബന്ധിക്കാം. പുണ്യത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നതിനായി നമുക്കു മാതാവിനോടു യാചിക്കാം. അതു് ഒരിക്കലും നിഷ്ഫലമല്ല. നിശ്ചയംതന്നെ.